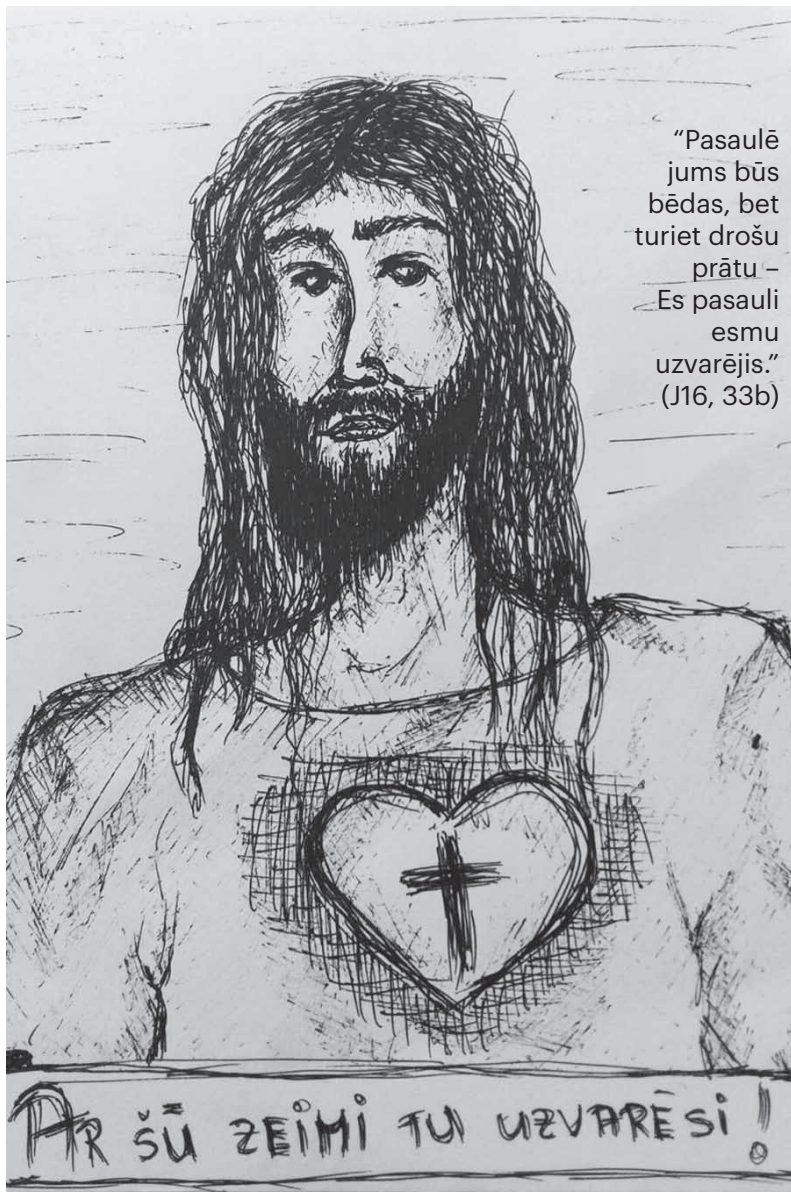

Augusts 2017

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Pasaulē
jums būs
bēdas, bet
turiet drošu
prātu –
Es pasauli
esmu
uzvarējis.”
(J16, 33b)

AR ŠU ZEĪMI TU UZVARĒSI!

„NĀCIET STRĪDĒTIES AR MANI!”

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Iepriekšējā reizē mēs „noēdām ogas” no viena „zara” Dieva Vārda „krūmā”, kurš stāsta mums par Jēzus Kristus kristību Jordānas upē (Mt 3, 13-17; Mk 1, 9-11; Lk 3, 21-22). Ar Dieva palīdzību, redzot mūsu izsalkumu, pieiesim pie otrā.

Sv. Mateja redakcija parāda niansi, kura nav sastopama citos Evaņģēlijos, proti, savā ziņā strīdu starp Jēzu un Jāni: „*Tad atnāca Jēzus no Galilejas uz Jordānu pie Jāņa, lai tas Viņu kristītu. Bet Jānis atturēja Viņu, sacīdams: Man jāsaņem kristību no Tevis, bet Tu nāc pie manis?*” (Mt 3, 13-14). Šai vietā no vienas puses var brīnīties, ka Tas, kurš saprot un tādēļ norāda uz „Dieva Jēru” (sal. J 1, 29.36), tomēr it kā nesaprot, nepiekrīt, kaut kādā mērā pretojas...? No otras puses tajā var ieraudzīt **izaicinājumu un pamudinājumu meklēt patiesību, kā arī pārliecību un drošsirdību, kura nemaldīgi aicina darboties noteiktā virzienā.**

Domāju, ka pie šī Vārda ir vērts pielikt šādu papildinājumu no pravieša Isaja grāmatas: „*...nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs.*” Jaunajā tulkojumā: „*Nāciet un norēķināsimies...!*” (1, 18). Par ko te ir runāts? Var teikt, ka Dievs jautā, izaicina, pārbauda, cik tālu cilvēks ieraudzīs Viņa mīlestību un dievišķību, kura ir žēlsirdīga, piedodoša, pretimnākoša. Vai viņš būs spējīgs tai atvērties un uzticēties? Tā ir tiesu lieta, jo plašākā kontekstā dzirdam: „*Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja*

jūs būsit Man padevīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsiet zemes svētību.” (Is 1, 18-19)

Vai tā ir svarīga lieta? Caur priesterības gadiem es vairākas reizes redzēju (gan pie sevis, gan pārējiem), cik dažreiz ir grūti ieticēt, ka **Dieva Mīlestība ir lielāka nekā mans grēks** (nekā visi pasaules grēki!!!) **un ka vajag tikai paskatīties mīlošajā Sirdī, padoties Tai, uzticēties!** No tā brīža ir kā „no kalna”, jo sirds ir droša sakramentāli (biktskrēslā) izsūdzēt grēkus, saņemt dziedināšanu, atbrīvošanu un iesākt jaunu, svētīgāku dzīves posmu.

Jāņa Kristītāja balss varētu būt par spoguļi dažiem no mums, lai ieraudzītu, ka Jēzus tādēļ grib ienākt mūsu dzīvē, lai būtu tur **it kā kristīts mūsos** (=lai mums piedotu grēkus un dziedinātu mūs), kā arī lai būtu mūsos redzama Viņa godība, svētums. Šai virzienā lai mūs stiprina sv. Pāvila ļoti skaistie vārdi, kurus viņš rakstīja tesalonīkiešiem: „*Tāpēc mēs arī vienmēr aizlūdzam par jums, lai mūsu Dievs atzītu jūs sava aicinājuma cienīgus un lai piepildītu katru cenšanos pēc laba un ticības darbu spēkā, lai mūsu Kunga Jēzus Kristus vārds tiktu pagodināts jūsos un jūs Viņā saskaņā ar mūsu Dieva un Kunga Jēzus Kristus žēlastību.*” (2 Tes 1, 11-12)

Mūsu Pestītājs, Jēzus, atnākot pie Jāņa Kristītāja, māca mūs, ka **Dieva Valstība nav „ārprāts”**, jo pie visa, kas notiek, Viņš pieliek argumentu, paskaidrojumu,

sakot: „*Tā taču mums pienākas izpildīt visu taisnību!*” (Mt 3, 15). Un Evaņģēlists turpat turpina: „*Tad viņš to pieļāva.*”

Arī mēs esam aicināti pārdomāt un saprast, kāpēc kaut kas ir jādara, pēc kādas motivācijas vadoties ir jāvirzās. Ne velti gudrinieki mūs sauc „homo sapiens”. Bet šeit ietverta dziļāka jēga, jo Jēzus pieminētā taisnība nav šāda: „*Es tev dodu piecinieku, un tu man dosi piecinieku!*” Vēl vairāk. Jēzus nenāk izpildīt kādu nežēlīgu, kaut taisnu Likumu, kā sakām – Likuma burtu, bet nāk piepildīt Mīlestības Likumu. Tātad te ir runa par taisnību, kas iet tik tālu – līdz pat žēlsirdībai, jo Viņš kā Dieva Jērs atnāca glābt cilvēci. Gribētos Jānim Kristītajam un mums atgādīnāt, lai viņš un mēs ļaujam sev tuvoties šādai taisnībai. Te pieminēšu sv. Terēzes no Bērniņa Jēzus un Vissvētākā Vaiga izcilās pārdomas, kurās var vairāk saprast par Jēzus „uzbāzīguma” motīviem. Viņa raksta par dvēseļu pasauli, ko sauc par „Kunga dāru”: „*Viņš [Dievs] ir vēlējies radīt lielus svētos, kurus var salīdzināt ar lilijām un rozēm, bet Viņš ir radījis arī mazākus, kuriem jāapmierinās būt kā mārpuķītēm vai vijolītēm, kam lemts ieprie-*

*cināt labā Dieva skatu, kad Viņš to vērs lejup. Pilnība nav nekas cits kā pildīt Viņa gribu, būt tādiem, kā Viņš vēlas, lai mēs būtu... Vēl es sapratu, ka Mūsu Kunga mīlestība atklājas tiklab visvienkāršākajā dvēselē, kas nepretojas Viņa žēlastībai nevienā lietā, kā arī viscēlākajā dvēselē. Tiešām, **TĀ KĀ MĪLESTĪBAI IR RAKSTURĪGI NOLIEKTIES, tad, ja visas dvēseles līdzinātos svētajiem doktoriem, kuri ar savas mācības skaidrību ir snieguši gara gaismu Baznīcai, varētu likties, ka labais Dievs nenokāpj pietiekoši zemu, lai aizsniegtu dvēseļu sirdis.** Bet Viņš ir radījis arī bērnu, kas vēl nekā nezina un māc vienīgi raudāt, Viņš ir radījis nabaga mežoni, kuram nav citas mērauklas rīcībai kā tikai dabiskais likums, un Viņam labpatik noliekties līdz viņu sirdīm!” (Terēzes rokraksti, A 2v-3r)*

Tādējādi Dieva Vārds vēlreiz „klauvē” pie mūsu sirdīm, lai mēs atvērtos Dievam. Tas prasa, lai mēs neiekristu viltus pazēmībā un zināmā mērā neaizliegtu Dievam pieskarties mums ar Mīlestības Pirkstu, Svēto Garu.

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

KARMELA PĻAVĀ

Manas dzīves zālē
kukaiņi tik daudz.

Tie izstaigā pateicības takas
un izdzied aicinājuma dziesmu.

Pēc tam,
paslēpušies no kārdināšanas zibeņa
zem Saimnieces zilā apmetņa,
viens otram stāsta pasakas
par Mūžīgo Uguntiņu Karmela Kalnā.
Un visi tam tic kā bērni.

Kad pēc vētras, zemestrīces un uguns
atnāca klusuma medus smarža,
tie centās uzrāpot man uz rokas
vai ielidot ausī, lai arī es
sadzirdētu un ieticētu.

Es tos ilgi atgaiņāju,
līdz aizdomājos par zilo apmetni
un aizmigu zālē.
Un tiešām arī es sapņoju
par bezcerības jūru,
aicinājuma mākonīti
un kalpošanas lietu.
Tas bija Uguni.

„KRISTĪTĪBA BEZ MARIJAS KULTA BŪTU KOKAINA”

Piepildīti un apgaroti, piedzīvojuši Dievmātes klātbūtni un palīdzību, svēceļnieki ir atgriezušies no Aglonas. Savukārt citi jau gatavojas tālākam ceļam uz Fatimu. Avīzes intervijai šoreiz izvēlēts priesteris **Andrejs Kazakevičs** (attēlā) – Cesvaines draudzes gans un Madonas dekanāta vadītājs.

– Kā iesākās jūsu ticības ceļš, un kādas ir jūsu attiecības ar Dievmāti?

– Uzaugu laukos. Uz baznīcu svētdienās devāmies no Skrīveriem uz Lielvārdi, no rīta mērojot vairāku kilometru garu ceļu kājām. Pēc pusstundas brauciena vilcienā no stacijas līdz baznīcai atkal bija jānoiet gabaliņš kājām. Pēc trim stundām, ko pavadījām ceļā, baznīcā dziedājām Stundu dziesmas, lūdzāmies Rožukroni, piekalpoju Sv. Misē. Kopš bērnības, pateicoties vecākiem un vecmāmiņai, mani tika ielikta mīlestība uz Dievmāti. Svētceļojumā uz Aglonu pirmo reizi gāju 1995. gadā ar Rīgas Sv. Alberta baznīcas grupu, vēlāk ceļā devos ar Ogres svētceļniekiem. Kopumā kājām uz Aglonu esmu devies desmit reizes.

– Šogad ir Fatimas notikumu atceres simtgade. Jau vairākus gadus uz Fatimas Dievmātes sanktuāriju Portugālē braucat arī jūs.

– Studiju laikā seminārā pazīstami cilvēki man izmaksāja biļeti braucienam uz Fatimu. Tas notika 2000. gadā kopā ar svētceļnieku grupu. Tagad Fatimā esmu gandrīz katru gadu. Mums izveidojies kodols – cil-

vēku grupa, kas regulāri oktobrī dodamies ceļā. Arī šogad – ja Dievs dos – uz 13. oktobra svētkiem plānojam tur būt. Parasti šai laikā Fatimā ir ļoti daudz kardinālu, bīskapu, laukumā pulcējas simtiem tūkstošu dievlūdžēju. Pārstāvēta ir gan Portugāle, gan Francija, Itālija, Spānija, un galvenā vieta tur ir neliela kapela, kurā atrodas Dievmātes statujs tai pašā līmenī kā toreiz, kad Dievmāte parādījās bērniem. Viņa parādījās uz neliela ozolkociņa, kas ātri tika izplūkāts, jo cilvēki vēlējās sev līdzīgu paņemt relikvijas. Koka vietā tagad uzcelta kolonna ar brīnišķīgu Dievmātes statuju, tai līdzās uzbūvēta neliela kapela. Tūristiem šai vietā būs garlaicīgi, jo tur nav ko redzēt – nav ne

īpašu dabas skatu, ne kalnu, bet tur dodas ticīgie, lai lūgtos, lai sevi stiprinātu ticību, cerību, lai iegūtu iedrošinājumu un satiktu Dievmāti. Fatima ir vieta, kur Marijas Bezvainīgā sirds saņem sev pienācīgo godu, slavu un pateicību. Tur Marija mudināja godināt un mierināt Viņas Bezvainīgo sirdi, jo no cilvēkiem viņa saņem tik daudz zaimu, nepateicības un nicināšanas. Viņa lūdza gandarīt par grēkiem, kas pasaulei izraisa Dieva sodu. Fatima ir miera un cerības vieta, katram cilvēkam kaut reizi mūžā ieteiktu tur būt.

– Kas jūs personīgi tik ļoti piesaista Dievmātes kultam?

– Jau no agras bērnības esmu iemīlējis Rožukroņa lūgšanu. Ejot mājās no skolas, ceļš gāja pāri laukiem gar mežu, kur mie-

rīgi savā nodabā varēju lūgties un domāt. Dažkārt pat bija žēl, ja kāda mašīna apstājās un mani paņēma, jo bieži meklēju vientuļu vietu, kur varētu noskaidrot Rožukroni. Tikai vēlāk uzzināju, ka Fatima ir centrs, kas propagandēja Rožukroņa lūgšanu kā labāko līdzekli, lai cilvēku vienotu ar Dievu. Jēzus dzīve, Marijas dzīve – pārdomājot šos noslēpumus un tos asimilējot, nonākam tuvāk Dievam.

Mani uzrunāja arī mazo bērnu dzīvēstāsts. Kā viņi cieta, gandarīja, īpaši mazā Jacinta. Viņas lielākais dzīves prieks bija kaut ko darīt grēcinieku labā. Viņai bija tikai 7 gadi, un Jacinta nežēloja ne savus spēkus, ne laiku, lai varētu izglābt kaut vienu grēcinieku no elles – mūžīgās pazušanas. Franciskam savukārt bija 9 gadi, un viņam lielākais prieks bija mierināt Jēzu, jo viņam bija radies iespaids, ka Jēzus skumst par to, ka cilvēki Viņu nepazīst un nemil. Francisks daudz laika pavadīja vienatnē Tabernakula priekšā, lai tikai varētu mierināt Jēzu. Vecākā no bērniem, kam parādījās Dievmāte, bija Lūcija, viņai bija 10, un viņa bija galvenā vēstnese. Šie trīs bērni apliecina, ka tas, ko Dievs caur Mariju grib pateikt pasaulei, ir tik saprotams, ka to pat agrā bērnībā iespējams izprast un pildīt.

– Zimīgi, ka Cesvaines katoļu baznīca veltīta Marijas Bezvainīgajai sirdij.

– Man bija īpašs prieks to uzzināt, kad bīskaps nosūtīja kalpot uz šo baznīcu. Tā tika iesvētīta 1997. gada 13. jūlijā, toreiz te vēl nebiju, bet šogad 13. jūlijā svinējām skaistus baznīcas jubilejas svētkus. 13. jūlijā apritēja arī 14 gadi kopš esmu ordinēts par priesteri. Bija koncerts baznīcā, ko sniedza Arvīda Žilinska Jēkabpils mūzikas skolas kamerorķestris un koris, svētki ilga četras dienas ar kulmināciju 16. jūlijā – Karmela Dievmātes svētkos. Līdz ar to pasniedzām Dievmātei dāvanu, ka Viņu mīlam, godinām, gribam vienmēr būt Viņas patvērumā. Te atgādināšu tēva

Tomasa domu, ka māja bez mātes ir drūma, auksta un nemīlīga. Ticība Dievmātei mūsu sirdīs ienes sirsniņu un labestību, Evaņģēlijs kļūst vieglāk uztverams, jo iet caur Marijas sirdi.

– Nesen bijāt Berlinē, kur tēvu Tomasu sastapāt. Kā viņam klājas?

– Viņš kalpo savā ordenī Berlinē, aizvieta un palīdz citiem priesteriem. Veselība ir kārtībā, tēvs Tomass atceras un sveicina visus, kas atceras viņu. Mēs bieži sazināmies ar izziņu starpniecību, esmu viņam ļoti pateicīgs par sadarbību, jo kaut raksturu ziņā esam dažādi, lieliski viens otram pielāgojamies un kalpošanas laikā Cesvainē veidojām labu duetu. Mēs abi divi sevī daudz ko mainījām, un rezultātā draudzēs sanāca ļoti auglīga un svētīga darbošanās.

Man ļoti rūp, lai ticīgie uz katru priesteri, kas draudzē nāk kalpot, lūktos ar garīgāku skatienu. Priesteris nāk kalpot, paklausības motivēts, pildot bīskapa gribu. Katrs – arī visi tie, kas strādājuši iepriekš pirms mums, vēlējušies ienest to labāko, kas viņiem ir, tāpēc ir svarīgi skatīties uz katru priesteri ar garīgāku skatienu, jo viņš ir cilvēks, ko Jēzus draudzei dod par ganu. Centīsimies viņu atbalstīt, pieņemt priesteru stilu, garīgumu un liktos akcentus. Latvietis ir tendēts stāvēt nomaļus, es vēlētu būt aktīviem, izrādīt iniciatīvu un sadarboties.

Lai cilvēks pa istam būtu piepildīts un laimīgs, viņam ir jānostiprina ticība, virziens uz Dievu. Tāpēc man patīk, ka visi priesteri Madonas dekanātā – gan pašreizējie, gan iepriekš kalpojušie – savās draudzēs stiprina garīgo dzīvi: tiek sludināts Evaņģēlijs, dalīti svētie sakramenti, notiek Bībeles stundas, adorācija, Rožukroņa lūgšanas un citas aktivitātes. Katrs priesteris savā kalpošanā ieliek sirdi, un par to es visiem esmu ļoti pateicīgs.

Inese Elsiņa,
foto no personīgā krājuma

SVĒTCEĻOJUMS „MADONA – AGLONA 2017”

No 7. līdz 13. augustam draudzes svētceļnieku grupa 35 cilvēku sastāvā kājām mēroja ceļu uz Aglonu. Dališanās ar svētceļojuma dienās piedzīvoto plānota 10. septembrī. Šoreiz – daži zibšņi no tā, kas svētceļnieku grupas bērnu, jauniešu un pieaugušo uzrunāja, sāpināja vai darija laimīgus visvairāk.

Lizete: „Man patika svētceļojums, nākamgad gribu iet vēl. Iemācišos braukt ar ritenīti, lai mamma uz Aglonu var stumt ratos Jančuku.”

Agate: „Man patika sargeņģeli un patika dziedāt foršās dziesmas pa ceļam.”

Agnese: „Iesākumā šķita, ka šai svētceļojumā esmu tikai pavadošais personāls savām meitenēm, turklāt dienas, kad bija jānoiet 30 vai 28 km, nebija vieglas. Tomēr Dievs pieskārs arī man personīgi Klusuma dienas vakara adorācijā Jasmuižas baznīcā. Kā visi – biju uzrakstījusi un ielikusi Ābrahama maisā pie krusta savu svētceļojuma nodomu, bet līdz galam nesapratu, kā gan tas varētu istenoties. Šai vakarā saņēmu atbildi caur kādu Krusta ceļa stacijas attēlojumu, kurai nejauši biju apsēdusies vistuvāk, un to paspilgtināja dziesmas vārdi – „Kungs, Tavās brūcēs mēs esam dziedināti”.

Līga: „Ja vienā vārdā būtu jāraksturo mūsu svētceļojums, tas būtu – akmeņi. Zem kājām, sirdi spiedošie, Dievam un līdzilvēkiem mestie... Tāpēc īpaši simboliski bija Jasmuižā Bībeles stundā izskanējušie vārdi: „Noveliet akmeņi!” un pēdējā dienā Rasiņas iedotais, uz ceļa atrastais pasmagais „dārgakmens”, ko somā nesu līdz pat svētceļojuma beigām un kas kalpoja par brīnišķīgu pamudinājumu atgriezties pie pārdomām par dzīvē līdzī-

nestajiem un mestajiem akmeņiem.

Lai gan sākotnēji šķita, ka ceļā vislielākās grūtības varētu rasties kādā situācijā ar 5 gadus veco krustmeitiņu, vislielākais akmens korpē izrādījās nespēja palīdzēt savam sargāmajam grūta dienā. Tie bija visgarākie kilometri ar vismagāko somu un sirdi. Taču pārējais bija ļoti, ļoti labs – kopiena, adrenalīna pilnās peldes, ēdināšana, garīgā vadība, sarunas un dziesmas. Viss šis īpašais laiks Dievam, sev un līdzilvēkiem.”

Iluta: „Svētceļojumā devāmies „ar tukšām rokām un paļāvīgu sirdi” kā mazā Terēzīte. Priestera Pāvila vadībā tikām stiprināti garā un varējām būt ar sirdi mākoņos un ar kājām uz zemes. Ne vienmēr mēs ļaujam Dievam mūs mīlēt tā, kā Viņš to var un grib. Tikai pieņemot mīlestību, mēs varam pieņemt arī ciešanas. Cik mīlestību Lielu mums katram ir dāvējis Dievs! Šī atklāsme ir mana svētceļojuma pārle.”

Vita: „Visvairāk man patika Dieva prieka klātbūtnes gars, kurš atspoguļojās mūsu – visu dalībnieku – attiecībās: savstarpējā laipnībā, izpalīdzībā un atbalstā, kopīgi dodoties pie Dievmātes.

Visskaistākā pašaieliedzības liecība bija Agneses bezgalīgā pacietība, iecietība un izturība, visu ceļu stumjot ratos savu piecgadīgo mīlo meitiņu. Un tajā pat laikā pieskatot arī 7 gadīgo Agati un 8 gadīgo Adriju.”

Mārīte M.: „Ceļš ir dāvana!”

Valentīna: „Svētceļojums pie Aglonas Dievmātes man vienmēr ir aizkustinošs notikums, garīgs piedzīvojums. Šis svētceļojums atšķiras no tā, ko veicu pagājušajā gadā. Ne jau tāpēc, ka bija cits maršruts un kājas negrima slapjā zemē, bet

tāpēc, ka ļoti jutu mūsu nelielās grupas liecinājumu Tam, Kam mēs ticam. Prieks par Renāru (aktīvi darbojās mazajā grupiņā), kurš savā pirmajā svētceļojumā kopā ar pārējiem iepazīna lūgšanas garu, piedzēja ticības bagātības, mācījās lūgties un nekad lūgšanai neteica „nē”. Paldies manam sargeņģelim mātai Emanuēlai un visiem par lūgšanas garā pavadīto laiku!”

Veneranda: „Visskaistākais, kas varēja notikt šai gadā ar mani, tas ir svētceļojums pie Aglonas Dievmātes.”

Māsa Emanuēla: „Svētceļojuma laiks katru reizi ir īpašs. Arī šogad. Pirmo reizi negāju, bet kalpoju virtuvē. Kalpošanā piedzīvoju mīlestības apmaiņu starp Venerandu un pārējiem, kā arī pati saņēmu mīlestību, kad visi ar pateicību atbildēja manai kalpošanai. Tagad zinu, ka svarīgi

ir pieredzēt svētceļojuma otru pusi – kalpošanu.

Esmu pārliecināta, ka svētceļojumā Dievs man dāvāja vairāk nekā es Viņam. Klusuma dienā adorācijas laikā Viņš sevišķi aizkustināja manu sirdi, liekot sajūst savu mīlestību, kura mani piepildīja ar pateicības garu.”

Jāzeps: „Man šis svētceļojums ļoti patika, neskatoties uz visām grūtībām, ko nācās ciest, devāmies uz priekšu un iegājām Aglonā. Tas bija neaprakstāms prieka mirklis mums visiem! Ejoj pa Vidzemes ceļiem, ik pa laikam kāds auto uztaurēja mums sveicienu, bet Latgalē mūs sveicināja gandrīz visas mašīnas. Tas man šķita pamācoši. Es pateicos visiem, kas mūs atbalstīja gan materiāli, gan garīgi – lūdzo ties un domājot par mums.”

Ineses Elsiņas foto

KRISTĪGĀS DZĪVES UN EVAŅĢELIZĀCIJAS SKOLĀ

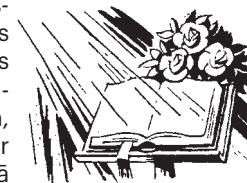
„Kungs, Tava gaisma lai visur iet līdz! Debesu Tēvs, Tavs bērns esmu es! Tevi vēlos pazīt, Kungs!” – klausos dziesmas vārdus un atceros brīnišķīgās dienas, kas no 7. līdz 16. jūlijam pavadītas skaistā vietā – Bebreņē, kur notika Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas vasaras sesija. Paldies Tev, Kungs, par vairāk kā 220 dažāda vecuma un ticības ļaudīm, kas sadzirdēja aicinājumu tur ierasties! Paldies par vairāk kā 40 bērniem, kuri ieradās kopā ar ģimenēm! Paldies par pajumti, garšīgo ēdienu un laiku, ko bez mobilā telefona varēju veltīt Tevis labākai iepazīšanai!

Saspringtajā dienas režīmā nebija laika garlaikoties. Gandrīz visus rītus kopā ar citiem sāku ar kristīgo meditāciju, kad klusumā apmēram pusstundu apdomāju Evaņģēlijā rakstīto Dieva vārdu. Šādu meditāciju var veikt ikviens, izmantojot izdevumu „Mieram tuvu” – atrodot attiecīgās dienas Evaņģēlija lasījumu un to pārdomājot. Arī tādā veidā Dievs runā – uzrunā kāds teikums vai vārds, vai vīzija.

Tālāk seko slavēšana. Arī slavēt Kungu es mācos – mācos nebaidīties izteikt savu mīlestību Viņam, slavēt no visas sirds. Ne vienmēr tas sanāk, citreiz nobistos pati no sevis. Piedod, Kungs, par to, ko nepasaku.

Pēc slavēšanas notiek mācības – lekcij-

jas jeb konferences. Mācos atdot visu Tev, mans Kungs. Saprast, ka man nekas šeit nepieder, nekas, izņemot Tavu mīlestību. Manas rokas, manas kājas, mans ķermenis, mana dzīvība, mans... nepieder man. Mācos saprast, kas ir grēks, mācos evaņģelizēt – stāstīt par Tavu mīlestību citiem, kuri to vēl nepazīst. Mācos daudz kā cita noderīga Tevis iepazīšanai un Baznīcai.

Katru dienu svinam Svēto Misi. Paldies par prieku, ko kopā ar citiem gūstu, piedaloties laulību ceremonijā, kristībās un pirmās Komūnijas svinībās! Paldies par prieku iepazīšanās vakarā, kad esmu kā mazs bērns, iejūtoties pasaku tēlos. Netrūkst ne prinču, ne princesu – mēs visi Dievam esam visskaistākie prinči un princeses. Paldies par prieku, kas atnāk, evaņģelizējot uz ielām un mājās! Paldies par dienu „tuksnesī”, kad klusumā un viantnē tiekos ar Tevi, Kungs! Paldies par brīnišķīgiem vakariem – Tezē lūgšanām, Krusta ceļa lūgšanām, Svēta Gara iepazīšanas vakaru un citiem!

Paldies, Kungs, par visiem, kurus aicināsi uz tikšanos rudenī – uz Svētās Marijas no Nācetes, Baznīcas Mātes, Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas rudens sesiju!

Ineta Resne

PIEDĀVĀJUMS DRAUDZES PĀRSTĀVJIEM

- ◆ **10. septembrī 12.30** draudzes namā notiks dalīšanās par svētceļojumu uz Aglonu. Aicinām!
- ◆ **22. septembrī** plānota draudzes nakts adorācija Aglonas bazilikā. Pieteikšanās **pie Venerandas, t. 26592737.**
- ◆ **16. septembrī** māsa Diāna OP no Liepājas Madonā turpinās rekolekcijas sievietēm. Šoreiz rekolekciju tēma būs attiecības, to veidošana un dziedināšana. Pieteikties **pie Anitas, t. 26464574.**

AIZVADĪTA DRAUDZES KLUSUMA DIENA

15. jūlijā draudze tika aicināta piedalīties Klusuma dienā, kuras tēma – Karmela kalna bīstamība un skaistums. Nepilni divdesmit interesenti to aizvadīja priestera Pāvila piedāvātajā dienas kārtībā, izgaršojot laudes, mācību par pravieti Eliju, piedaloties Stundiņu dziedājumos, svinot Svēto Misi, daudz laika pavadot klusumā, adorācijā, izdziedot vesperes un daloties gan maltītēs, gan piedzīvotajā.

Pusdienas dabā pie svētceļnieku mājiņas.

Atziņas? Garīgās sakoptības laiks dzīvei piešķir jaunu asinsriti, domām dod skābekli un kā Dieva Milestības malks piepilda dvēseli. Klusumu – vienu no trauslākajām vērtībām – centāmiešiem ievērot, un pēc uzklāšanās un izjustā daudzi piedzīvoja personiskas atklāsmes, pieņēma svarīgus lēmumus.

Pusdienojām svētceļnieku mājiņā uz terases, un, paceļot acis, maltīte likās kā

atrašanās starp mākoņiem. Prieku nesa draudzes cilvēki. Tie bija svētki – izbaudīt katra atšķirīgo klātbūtni. Gluži kā skatītajā filmiņā, kur ļaudis savā dažādībā un vecumā dzied Ziemas-svētku dziesmu un atklājas kā brīnišķīgas individualitātes un vienlaikus – kolorīts ansamblis. Savukārt citā mūzikas ierakstā jauns cilvēks dzied perfekti un laikmetīgi, turklāt ir gan solists, gan „pavairots” kā kora

vienīgā seja, un tas uzden drebuļus un deformācijas izjūtu, jo pasaule uz brīdi aptumst bīstamā, nepanesamā vienvēidībā.

Ja gribi sataustīt Dieva pēdas (atcerēties vērtīgu pieredzi, kādu cilvēku, sprediķi), ir nepieciešams klusums. Sirds tiekšanās pēc piepildīta tukšuma, Dievam veltīta laika, un savas vientulības alas, kurā atklājas Viņš.

Inese Elsiņa, autores foto

MANA PIEREDZE REKOLEKCIJĀS LODŽĀ

Jūlija nogalē piedalījos rekolekcijās, kas notika mūsu klosterī Lodžā. Šajās dienās varēju pabūt klusumā ar Dievu un ar sevi. Uz rekolekcijām parasti dodos reizi gadā. Vienmēr bijis tā, ka mani uzrunā kāda konference vai Dieva Vārds tajā, bet šoreiz laiks piepildījās savādāk nekā parasti. Konferences vadīja tēvs Barnaba (franciskānis), un es vispār nevarēju uztvert, par ko ir runa. Nevarēju saprast jēgu. Tāpat bija ar katru meditāciju, ko viņš piedāvāja. Es tikai sēdēju solā un

klausījos. Mierīgi. Pat nedusmojos uz sevi, ka tā ir. Vienkārši... biju.

Tomēr Dievs mani neatstāja. Tieši otrādi. Sajutu Viņa klātbūtni jebkur, kur atrados. Gan kapelā, gan dārzā, gan istabā. Tādā veidā Viņš gribēja satikties ar mani. Būt kopā. Un ar to pietika. Man nebija jāmeklē „brīnumus”. Šī pieredze atklāja, ka Dievs kā Dāvātājs ir svarīgāks nekā Viņa dāvanas. Jo Viņš ir. Vienmēr.

Slava Dievam par visu, ko Viņš dara!

Māsa Gabriēla

SVĒTĀ FILOMENA, LŪDZ PAR MUMS!

Augustā Aglonas svētceļojumu laikā Baznīca svin svētās Filomenas svētku dienu. Lai gan šogad svētceļojums ir noslēdzies, mēs tik un tā turpinām savu lielo šīs zemes svētceļojumu. Un lai drošāk sasniegtu cerēto galamērķi, ir vērts par pavadoņiem ņemt svētos, kuru atstātie dzīvesstāsti un nemitīgā aizbildniecība spēj stiprināt un vest tālāk, nepaliekot mierā ar šīs zemes priekiem vien. Sv. Jānis Marija Vianejs un sv. tēvs Pio no Pjetrelcīnas, kā arī daudzi citi svētie bieži vērsās pie sv. Filomenas.

Sv. Filomena dzīvoja trešā un ceturta gadsimta mijā un mira moceklibā 13 gadu vecumā, iemainot šīs zemes bagātības pret Debesu valstību. Filomena ir brīnumiem bagāta kopš 1802. gadā atrada viņas kapu sv. Priscillas katakombās Romā. Detaļas par Filomenas dzīvi un mocekliību ir zināmas no privātas atklāsmes, kuru saņēma dominikāņu terciāre Marija Luīsa de Gesū, dzirdot Filomenas balsi. Lai nebūtu šaubu par atklāsmes patiesumu, vēl divi savstarpēji nesaistīti cilvēki (priesteris un vēsturnieks) saņēma tādu pašu atklāsmi. Baznīca 1833. gadā Marijas Luīsas atklāsmi apstiprināja.

Filomenas mocekliība iesākās, kad Romas imperators Diokletiāns viņu gribēja ņemt par sievu, bet Filomena sevi bija veltījusi Jēzum. Atraidītais imperators meiteni ieslodzīja cietumā. Tur Filomenai parādījās Jaunava Marija un ar apsoliņiem viņu stiprināja. Filomenai joprojām izvēloties Jēzu, imperators viņu sāka mocīt. Meiteni izģērba un pēra, līdz viņa bija

stipri noasiņojusi, bet ieradās divi eņģeļi un Filomenu izdziedināja. Tad viņš pavēlēja Filomenu noslicināt, piesienot ap kaklu enkuru un iemetot upē. Dievs sūtīja divus eņģeļus, kuri atbrīvoja meiteni un izcēla Tibras upes krastā pilnīgi sausu. To redzot, daudzi klātesošie pieņēma kristietību. Imperators domāja, ka Filomena ir burve, un pavēlēja viņu sašaut ar bultām. Un atkal Debesis pagodināja un izdziedināja viņu. Diokletiāns pavēlēja otru reizi šaut ar bultām, bet tās neklausīja un netrāpīja Filomenai. Pēc tam uz Filomenu šāva ar šķēpiem, mērķējot tieši sirdi, bet šķēpi pagriezās atpakaļ pret šāvējiem un sešus no viņiem nogalināja. Klātesošie sāka publiski

apliecināt Dieva spēku. Visbeidzot, piedzīvojot neveiksmīgu mēģinājumu Filomenu nogalināt, mocekli nocirta galvu.

Sv. Filomena ir zināma kā neskaitāmu dziedīnāšanu un brīnumu darītāja. Sv. Filomenas kapela Arsā ir pilna ar kruķiem un citiem pateicības ziedojumiem. Itālijas pilsētas *Mugnano del Cardinale* sanktuārija mājas lapā ir atrodamas liecības par neārstējami slimu cilvēku izveseļošanu, kuri vērsās pie svētās.

Viņa ir zīdaiņu, bērnu un jauniešu aizbildne. Šī svētā it sevišķi ir palīdzējusi daudzām mātēm, kuras lūgušas par saviem bērniem, laulātajiem ieņemt bērnu, aizsargājusi mātes grūtniecībā un atbalstījusi skolēnus eksāmenos. Sv. Filomena palīdz grūtībās, kuras ir kā šķēršļi sakramentu saņemšanai, un pie viņas var vērsties visās garīgajās un laicīgajās problēmās.

Sagatavoja Aija Mālniece

PIEDALĀMIES KĀNAS VASARAS SESIJĀ

No 16. līdz 22. jūlijam Liepājā norisinājās Kānas vasaras sesija, kas ir kristīga nometne ģimenēm. Uz Liepāju devāmies atpūsties no ikdienas un atvērti tam, ko šī nedēļa var dot. Nedēļas beigās bijām atpūtušies un noguruši vienlaicīgi.

Šī nedēļa mums kā vīram un sievai bija vairāk nepieciešama nekā varējām gaidīt. Ikdienas skrējienā bieži neizdodas apsēsties un mierīgi parunāties, jo apkārt ir bērni, kuriem ir savas vajadzības, ikdienišķi darbiņi un nogurums. Liepājā gandrīz visu laiku varējām būt divatā, bēr-

ni bija drošajās aukļu rokās, un ikdienas darbi palika mājās.

Egija: „Man šī nedēļa bija īpaši piesātināta, jau pirmajā vakarā gribēju braukt mājās, jo jutos kā no laivas izmesta! Pildot uzdevumus, kas mums bija sagatavoti, atklāju ievainojumus, kas bija labi paslēpušies, un saņēmu dziedināšanu. Dievam bija savs plāns attiecībā uz šo laiku, man tikai vajadzēja ļauties! Mans lielākais ieguvums – es IERAUDŽĪJU SAVU VĪRU!!!

Egija un Mareks Kušneri

TURPINĀS DRAUDZES PĀRSTĀVJU SKRĒJIENI

Pirms svētceļojuma uz Aglonu nodomā par veiksmīgu mūsu draudzes svētceļojuma norisi trīs pārstāvji priestera Pāvila vadībā noskrēja vairāku kilometru garu trasī. Pateicībā Dievam par svētceļojuma

dienās iegūto garīgo un fizisko rūdījumu kopīgam skrējienam 17. augusta vakarā vienojās jau pieci dalībnieki. Priestera ielūgumam skriet konkrētā nodomā aicinām atsaukties arī turpmāk!

TĒVU DIENAS LAIVU BRAUCIENS

Sestdien, 9. septembrī, draudzes ģimeņu tikšanās ietvaros tiek organizēts laivu brauciens pa Aivieksti, veltīts Tēvu dienai. Izbraukšana no Madonas katoļu baznīcas pulksten 16. Maršruta galapunktā būs zupa, šaušana ar loku un dabas taka ar akmens laikmeta apmetni. **Pieteikšanās pie Jāņa Liepiņa, t. 26538839.**

JAUKS VAKARS PIE VADZOLA EZERA

26. jūlija pievakarē Madonas katoļu draudze un priesteris Pāvils Kamola pulcējās uz iknedēļas Rožukroņa lūgšanu. Īpašu šo reizi darīja tas, ka sanākšana notika dabā, pie meža ezera netālu no Madonas – pie Vadzola. Un vēl īpašāku to darīja viesu no Polijas klātbūtne. Tie bija Sv. Antona ordeņa māsa Emanuela ģimene – tētis Pāvils, mamma Terēze, brālis Dareks un brāļmeita Zuzia, kas bija ieradusies ciemos pie viņas, kā arī lai nedaudz iepazītos ar vidi, kurā jau gandrīz divus gadus dzīvo un sociālajā sfērā kalpo viņu meita, māsa un tante Emanuela. Emanuela gan nav viena, kopā ar viņu Madonā ir māsa Gabriela, kas tobrīd bija atvaļinājumā Polijā.

Pateicoties poļu viesu klātbūtnei, daļa Rožukroņa lūgšanu, kā arī vairākas dziesmas skanēja poliski. Aizlūgumos pie

ugunskura, ap kuru notika pasākums, piedalījās apmēram 30 cilvēki. Lūgšanu nodomi bija gan par draudzi, gan baznīcu un tiem, kas tajā kalpo, gan par mūsu zemi un valsti, par ģimenēm, arī par ekumenismu un kristiešu vienotību. Pēc Rožukroņa lūgšanas visi tika aicināti uz kopīgu maltīti, ko bija sarūpējuši draudzes locekļi. Tika organizētas dažādas fiziskās aktivitātes – bumbas spēles, iespēja uzspēlēt badmintonu, un, kuri vēlējās, varēja izpeldēties ezerā (un peldētgrībētāji atradās). Vakars bija silts un patīkams, šķīrāmies tikai tad, kad jau kļuva tumšs. Sirsnīgs paldies visiem tā organizētājiem un dalībniekiem, paldies par iespēju piedalīties!

Viesturs Rikveilis un Nadežda Rikveile, Aivara Zariņa foto

ĢIMENE CIEMOJAS MADONĀ, LATVIJĀ

25. jūnijā pie manis atbrauca mana ģimene: vecāki Terēze un Pāvils, brālis Dareks un brāļa meita Zuzia, lai kādu laiku būtu kopā ar mani un iepazītu vietu, kurā dzīvoju – Latviju.

Parādīju viņiem dažas vietas: Madonu, Aglonas baziliku, Rīgu. Bijām arī Cesvaines pilī, Leļļu muzejā Preiļos, pie Lubāna ezera un pie jūras.

Radnieki iepazīina cilvēkus, ar kuriem šeit draudzējos, jo trešdienas vakarā bija „Māju rožukronis”

pie ezera. Viņus sajūsmināja Latvijas dabas skaistās vietas, kur var mierīgi atpūsties. Kā arī augu dažādība un stārķi.

Mēs satikām ļoti daudz sirsnīgu cilvē-

Māsa Emanuēla kopā ar savu ģimeni Latvijā.

ku. Liels paldies visiem, kuri parādīja savu lielo sirdi un ar prieku uzņēma manu ģimeni! ...sevišķi Inesei par garšīgo kūku un Nadinai un Viesturam par viesmīlību.

Sestdien mūsu Baznīcā bija sv. Martas piemiņas diena, un Evaņģēlijā tika stāstīts par Martas un Marijas viesmīlību. Mani tas ļoti stipri uzrunāja, un es sāku lepoties ar Jums, kas uzņemat manu ģimeni gluži kā Marta un Marija uzņēma Jēzu savā mājā.

Lai Dievs atmaksā par Jūsu lielo sirdi un lai Jūs stiprina Svētā Gara klātbūtnē!

Māsa Emanuēla

STIPRINĀJUMS LŪGŠANU CEĻĀ PAR PRIESTERIEM

Aprīlī mūsu draudzē notika tikšanās, kas ir iesaistīti Rožukroņa lūgšanu šūnās, kur četri cilvēki katru dienu lūdzas vienu Rožukroņa daļu nodomā par konkrētu personu.

22. jūlijā tikām aicināti uz Valmieras Romas katoļu draudzi, šoreiz kopā ar Margrietiņām, kas arīdanz lūdzas par priesteriem. Daudzi no mums Valmieras baznīcā bijām pirmo reizi. Spēcīgus iespaidus atstāja virs altāra krustā sistais Jēzus, kura brūces bija tik reālas, ka ar asarām acis nācās pārdomāt, cik dārgi esam atpirkti. “Terra Mariana 800” ietvaros baznīcā bija izvietota izstāde par Dievmātes svētglezņām.

Nodomā par Margrietiņām priesteris Pāvils celebrēja Svēto Misi. Pēc tās notika

sadraudzība draudzes mājā, kurā piedalījās 15 cilvēki no Valmieras, Rīgas, Madonas un Smiltenes. Bija prieks iepazīties ar Ilzi Derumu, kas sūta informāciju Rožukroņa lūgšanu šūnām.

Slavējot Dievu, ieklausoties, kā katrs no mums tika uzrunāts piedalīties lūgšanās par priesteriem, pārdomājot Dieva vārdu, laiks aizritēja nemanot.

Atpakaļceļā priesteris Pāvils parūpējās par pikniku pie skaistā Niedrāju ezera Smiltenes tuvumā. Ezeru ieskauj kalnaini priežu meži ar izveidotām velo takām, labiekārtotām peldvietām, rotaļu laukumiem bērniem. Baudījām nesteidzīgu atpūtu, peldi un sporta spēles.

Mārite Kampāne

DZĪVĪBAS MISIJAS ATTĪSTĪBAS PAVĒRSIENI

Madonas novada pašvaldības vēlēšanas ir ieviesušas jaunus pavērsienus plānotajā krīzes centra izveidē Gustavskolā.

Jaunā sasaukuma dome 27. jūlija sēdē nolēma pārcelt LEADER projekta „Krīzes centra „Gustavskola” izveidi Praulienas pagastā – jaunajām māmiņām” realizēšanu uz Parka ielu 6, Madonā. Projekts tika izstrādāts ar nolūku, lai varētu startēt LEADER projektu izsludinātajā konkursā.

Jānis Liepiņš, kurš bija iesaistīts Gustavskolas projektēšanas darbos, stāsta: „Piedaloties vairākās sanāsmēs kā projektēšanas pārstāvim, ar nožēlu bija jāsecina, ka lielākā daļa jaunā sasaukuma deputātu ir maz informēti par šīs mājas nepieciešamību, par Antoniāņu māsu klātbūtni Madonā un problēmas aktualitāti. Tas lika saprast, ka mums jāiegulda lielākas pūles izpratnes veicināšanā. Deputātiem galvenokārt bija iebildumi par Gustavskolas ēkas remonta un uzturēšanas izmaksām, kā arī atrašanās vietu un drošību.”

Pēc lēmuma pieņemšanas sociālajā komisijā grupa entuziastu – krīzes grūtniecības centra vadītāja Latvijā J. Briede-Jurēviča, R. Kumsāre, N. Janoviča, J. Liepiņš un A. Zariņš – piedalījās vēl vienā domes sēdē, kurā uzrunāja deputātus un vēlreiz akcentēja dzīvības misijas nozīmi un ie-

priekš veiktos priekšdarbus (apmācības kursi, „Dzīvības gājiens” u. c.). Tika diskutēts, kā šo projektu turpināt un attīstīt.

16. augustā notika tikšanās, kurā piedalījās domes sociālās komisijas pārstāvji: Z. Gora, A. Sakne, sociālā dienesta vadītājs G. Riekstiņš un viņa vietniece A. Glau-dāne, priesteris Pāvils, abas klostermāsu un viņu priekšniecība – māsa Justīne. Sapulcē tika apspriesta māsu uzturēšanās un kalpošanas attīstīšana Parka ielā 6, kā arī sadarbības iespējas ar pašvaldību un sociālo dienestu. Iecerēs limenī tika plānots ēku pielāgot māsu vajadzībām, trešajā stāvā paredzot telpas klostermāsām un kapelai, otrajā stāvā, kur ir sešas istabas, virtuve un labiercības, – telpas māmiņām, bet pirmajā stāvā – virtuvei, kas būtu kopīga ar sociālo dienestu. Tā kā šāda veida sadarbība starp klosteri un pašvaldību ir jauna un nebijusi, tika pārrunāti arī juridiskie aspekti.

Māsa Gabriēla, runājot par tikšanos, atzīmēja, ka domes deputāti bija ļoti priecīgi iepazīties ar māsām, kā arī pateicīgi par to, ka māsas ir Madonā. Savukārt uz jautājumu par māsas Justīnes iespaidiem Madonā un Aglonā, māsa Gabriēla atbildēja: „Viņai šeit patika viss.”

Agnese Liepiņa

LŪGŠANA, UZSĀKOT JAUNO MĀCĪBU GADU

Dievs, Visvarenais Tēvs, katras gudrības un dzīvības avots, svētajā kristības sakramentā Tu mūs veidoji par Saviem bērniem un dzīvās Baznīcas locekļiem. Uzlūko skolēnus un skolotājus, kuri lūdz Tavu svētību.

Apgaismo viņu prātu ar Svētā Gara gaismu un iededz viņu sirdīs mīlestības uguni, lai viņi ar dedzību at-

klātu patiesību un pēc tava Dēla, Jēzus Kristus, piemēra pieaugtu gudrībā un mīlestībā un līdz ar mums iemācītos Tev pateikties un Tevi slavēt.

Svēti + šos bērnus, lai mācoties viņi atklātu labumu un skaistumu Tevis radītajā pasaulē.

Svēti + arī skolotājus, lai viņi spētu ar mīlestību audzināt bērnus un dalīties patiesībā un gudrībā. Amen.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piekdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Septembris būs pārbaudes laiks, lai
saprastu, vai darba dienās rīta Svēto Misi
pārcelt uz pulksten 7 vai 7.30.

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katrā mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katrā mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionātā
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katrā mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Apsveicam ar ģimenes paplašinājumu!

Vissirsnīgākie sveicieni **Zariņu ģimenei**,
tai skaitā mazajai **Mārai**,
kura pasaulē ienāca 29. jūlijā!

„Tēvs, dari, lai visa mana dzīve ir lūgšana,
kas paceļas pie Tevis kā uguns.”

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Laines Mihelsones zīmējums, iedvesmojoties
no Jasmuīžas baznīcas altārglezņas.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.